

KÁLDY SÁRA

Sivatagi temetés

Lassan rág.
Szájában homok.
Csiszolja fogait.
Előbukkan az eleven hús.
A szemhatáron egy osztag
gyúri a dűnéket.
A menetelő lábak
mögül szemén szúr a nap.
Léptüket elnyeli,
csontjaik közt átfolyik a
homok.
Én vagyok,
akit a vállukon visznek.
Hegyes ujjaikkal
metszéseket
ejtenek a bőrén.
Kiemelik ereit.
Apró pecekkel
alátámasztják őket,
hogy megfeszüljenek.
Mozdulni sem tud.
Mikor pislog egyet,
megpattan, elfolyik
a nap vöröse.

Madarak

Azt nézem, miközben beszélsz,
hogy a szemed éppen olyan kék,
mint mögötted a fal.
Mintha lyukas lenne a fejed.
Nézem a falat.
Szögekről
kék kendőből kötött
öklömnyi batyuk lógnak.
Hasuk enyhén dudorodik,
ahogy felveszik a madarak alakját.

Fehér padló fehér kréta

Táncolni kezdett. Az ágyékát sem takarta el.
Hadd lobogjon a farka.
Erős volt. Csupa izom.
A szemétől indult az orráig egy lüktető ér.
A szemét idegesen jártatta körbe,
lábujjaival lendületes vonalakat húzott a fehér agyagba,
ujjai hosszúak voltak. Az ízületeknél megdagadva.
Össze vagyunk kötve egy szalaggal
és a szalagnak nincsen vége
magamhoz húzom a szád
megtéplek gubanc!
Ahogy a lábát húzta.
Ahogy a kezét emelte.
Ahogy a szája elnyílt,
ember volt,
mármint látszott rajta, hogy az
Álltam a fallal szemben,
jobb kezemben fehér kréta,
gubancokat rajzoltam egyre dühösebben,
szégyelltem magam

Egy lavór vízben áztatom az arcomat, miközben a hideg csempétől megfájdul a térdem

Csupasz testüket pálmalevéllal csapkodják.
Fúillatuk van. A hajszálvékony
sebekből szivárgó vér a levelek
átlátszó váladékával vegyül.
Az orromból buborékok gyöngyöznek,
a hajam szétterül a vízen.
Tágra nyílt szemmel nézem az esőerdőt.
Táncolnak. Karjuk vékony,
könyökük dagadt, bőrük száraz,
pikkelyes, fekete.
Szemük fölmered, szétnyílik húsos ajkuk.
Köldöküktől a nyakukig
élénkvörös vonal.
Egyre közelebb a vízesés robaja.
Dobokat hallani.
A fákról buborékok pattognak.
Lefelé sodor a víz, maga alá gyűr,
kiöklend, és partra rak.
Apró, fekete emberek várják
pihés meztelenségemet.

A madarat ne bánts!

Viaszcseppek a gerinceden
minden csigolyádra cseppentettem egyet
vörös a hold udvara
Anyám azt mondta
ilyenkor megölnek egyet
Nyirkos a padlás
a deszkák duzzadtak az esővíztől
Egy lábán megkötözött bagoly

csapkod a szárnyaival és sír.
Nekiütődik egy szakadozott krumpliszáknak
szétgurul a krumplicsók.
Három ujjamat az ornyergedre tettem
szavaid a csuklómba folytak.
a szakadozott zsák összeroskad
Megijed, rikolt és sír a madár
nem értem mit keres itt.
Eloldozom a lábát.
Kivágódik az ablakon.

Harmadik lecke: Tagadás

Bevarrt pupillák nem tágulnak.
Nem szoknak sötétbe.
Koporsónyi asztalon hagyott levesbe
légy nem mászik bele.
Nem hal meg a kanál nyelén.
Olajos tócsába galamb nem hasal,
nem vizes kenyértől nehéz a bele.
Nincs cukor.
Nincs liszt.
De háború sincs.
A lepkehálót szorongató,
fehér ruhás kislány
Nem tévedt el.